

Amerika.

19de Aargang.

Madison, Wis., Fredag den 12te Juni 1903.

No. 48.

Norge.

Regjeringens Erklæring oplæst i Stortinget den 23de Mai.

Communiquet er en præliminær Af-tale mellem de forhandlende Regjerings-medlemmer, som viser, at der er Enig-hed om ved venstabelig Forhandling at søge Spørgsmaalet om Opløsning af det fælles Konsulatvæsen ordnet.

Nogen indgaaende Forklaring an-gaaende den nye Ordning, udover hvad Communiquet selv indeholder, kan paa Forhandlingernes nuværende Stand-punkt vanskelig meddeles. Man tror dog uden Brud paa skyldig Diskretion at kunne udtale følgende:

De forhandlende Regjeringsmedlem-mer anfører i Fællesudtalelsen, at de har været henviste til at søge istand-bragt en Ordning af Konsulatspørgs-maalet, som lader status quo med Hensyn til Ministeren for de udenrigske Anliggenders og Gesandtskabernes Stilling urørt. Forhandlingerne til-figter saaledes alene en Ordning af Konsulatspørgsmaalet, medens Uden-
rigsstyrets statsretslige Karakter for-udsættes uforandret.

Det er Forudsætningen, at der ved Beslutning af norsk Statsmyndighed oprettes norsk Konsulatvæsen, det vil sige, at Norge ansætter egen Konsuler, der underlægges norsk Myndighed.

Naar der imidlertid oprettes særskilte Konsulatvæsen for Norge og for Sve-
rige, uden at der samtidig sker nogen Forandring i Ordningen af det faktisk bestaaende Udenrigssthre, vil der paa det Omraade, hvor de konsulære og de diplomatiske Funktioner naturlig mø-
des, opstaa et Forhold mellem disse Institutioner, og man er bleven enig om at regulere dette Forhold ved ens-lydende Love, der ikke ensidig kan for-
andres, og som skal have til Formaal dels at yde Sikkerhed for, at Kon-
sulerne ikke overskrider de rette Grænser for sin Virksomhed, dels at betrygge den nødvendige Samvirken mellem Udenrigsforvaltningen og begge Rigers Konsulatvæsen.

Det er en Selvfølge, at disse Love maa gives en Form og et Indhold, saa at de kun bliver Reguleringslove til Ordning af Forholdet paa nævnte be-
grænsede Omraade mellem de særskilte Konsulatvæsen paa den ene Side og det faktisk bestaaende Udenrigssthre paa

den anden. Disse Institutioner skal ikke i Lovene have eller faa nogen Hjem-mel, og Lovene skal ikke medføre nogen Indskrænkning i den hvert Rige til-kommende Beslutningsmyndighed med Hensyn til Udenrigssthrets Ordning eller kunne paaberaabes som Bevis for, at vi derved har lovfæstet det bestaaende Forhold eller bundet os dertil.

Spørgsmaalet om Udenrigssthrets Ordning skal i det Hele taget være ube-rørt og dets Løsning ikke i nogen Hen-seende foregribet.

Det moderate Partis Valgprogram.

foreligger nu i følgende Form:

1. Eget norsk Konsulatvæsen søges oprettet.
Anmærkning: Uagtet det ansees paatræbet snarest muligt at søge opnaaet en tilfredsstillende Ordning af Udenrigssthrelsen, finder man at Hensyn til de paa gaaende Forhandlinger om Konsulatsagen ikke at burde optage denne Sag paa Programmet for kommende Valgperiode.
2. Spørre Sparksomhed i Statshus-holdningen navnlig ved Indskræn-
ning i Udgifterne til Forsvarsvæ-senet. Statslaanemidler bør i Re-gelen kun anvendes til Jernbane-bygning. Denne bør foregaa i mindre Udstrækning end i de sidste Aar og for en Del ved Midler af det ordinære Budget.
3. Ophjælp af Landets Næringsveie.
4. Fortsat Arbejde til Fremme af Udruelighed, blandt andet ved Indskrænkning i Afgangen til Salg af berusende Drikke.
5. Arbejde for Neutralitet og Vold-gift.
6. Grundig Undersøgelse og om mu-
ligt Løsning af Spørgsmaalet om Forsikring mod Erhvervsudbygtig-hed eller Alderdom.
7. Indførelse af Folkeafstemning eller Referendum over Love.

Fisket i Vesterdaalen.

Fisket begyndte iaar altfor sent, og naar dets Udbytte alligevel blev no-genlunde tilfredsstillende, skyldes det den rige Fangst, som er gjort i de sidste Uger.

En Korrespondent til "Nidaros" skriver saaledes 26de April:

Et eneste godt Seifiske foregaa nu om Dagene ved Fiskeværene i htre Vesterdaalen og paa Seigundene uden-

for Jesøen. Dpft. "Fiskeren" af Melbo fik Lørdrag paa Synkenot uden-
for Jesøen 26 a 27,000 Sei, en anden Damper 30,000.

Ved Værp er gjort flere Kottast, og paa 4 Dage er fisket Titusener af Sei. For Langnæs og Nylsund kommer Baadene "Jøllastet" og med Sei. Flere store Seistæng gjøres hver Dag.

Ved Strømsjø er gjort saa store Stæng, at man et Par Gange har maattet "stige" Noten paa Land, (d. v. s. man har først lastet Baadene, mens de kunde bære, og derpaa snørpet Noter sammen og saa slæbt den—med Seien indi—paa Land). Et anslaa endog tilnærmelsesvis, hvor stort Seiparti som er blevet opfisket i den sidste Tid, lader sig umulig gjøre; men Partiet gaar vistnok op i Hundredeusener.

Seien er fed og leverfuld. Den hænges til Lørring paa Fiskeværene. Enkelte Handelsmænd har været her den med 12 Dø pr. Stykke. Stor Ester-spørgsel efter Raabed. Alle Fiske-dampfskibe paa Melbo og Bø del-tager med Synkenoter i Seifisket. Dg-saa Skrei tages i tusendis op med Syn-
kenot.

Samtidig foregaa ogsaa et jævnt godt Streifiske paa Liner. Enkelte Dages fiskes rent storartet. Vesteraa-lingen er saa forløst af Fiske, at han neppe kan give et ordentligt Svar. "Havet floter op af Fiske", bemærkede en gammel Vesteraa-ling træffende om de sidste Dages storflagne Fiske. Bei-ret er sommerligt. Stegende Solstin og stille hver Dag. Extra Sjøveir.

Dødsfald.

— Havnesoged D. Balstad i Drammen er afgaaet ved Døden, 64 Aar gammel. Han har været ansat i Havnesogens Tjeneste i 20 Aar, hvoraf 22 Aar som Havnesoged.

— Fhv. Stortingsmand Lars Heltoen er den 17de Mai afgaaet ved Døden i sin Hjembygd, Lønset. Heltoen var født i 1832, blev i 1852 Semina-rist og virkede i 10 Aar som Lærer, indtil han i 1862 blev Sparebankkasserer. I 1863 overtog Heltoen Gaarden Trammes i Lønset, i 1889 Nylsted. Heltoen var en interesseret og dygtig Mand, som snart blev en ivrig Kom-munemand. I 1871 valgtes han til Medlem af Herredsstyret, i 1873 blev han Ordfører og som saadan fungerede han i en lang Aarrække. Som gammel Skolemand laa Skolen Heltoen særlig

paa Hjerte, og mangt et tungt Dag for Folkeflokken og dens Trivsel har Heltoen taget. Af Hedemarkens Amtsting var Heltoen i Aarrække valgt til Medlem af Amtets Skolestyre. I Termi-nen 1874—76 var Lars Heltoen Stor-tingssuppleant for Hedemarken; i 1877 valgtes han for første Gang til Repre-sentant og sad uafbrudt paa Tinget til og med Sessionen 1886—88. Han var bl. a. Medlem af den i 1884 ned-satte Folkeskolelovkommission. Paa Stortinget vandt Heltoen mange Ven-ner som en dygtig og rettænkende Mand og en elskværdig Personlighed. Naar Heltoen ikke blev gjenvalgt i 1888, skyldes det at han havde sluttet sig til de Moderate, og som saadan passede han ikke længere for det røde Hede-marken. Men Amtet vil dog altid mindes Heltoen med Taknemmelighed og med Respekt, skriver "Morgenbl."

Fra Jern og Stov og Gul.

Splubryllup fejredes 26de Mai i Fredrikstad af Mægler Camillo Mørch og Hustru, sødt Ludvigsen.

Paa Steen'ske Bogtrykkeri og For-lag udkommer en af de nærmeste Dage: 3 Dagens Strid, Præfener af Sogne-prest Th. Klaveness. Bogen udgives som Svar paa Biskop Heuch's Angreb.

I Kittelsens Granliberi i Skien ud-brød der Jld, som Brandvæsenet først efter en Times haardt Arbejde blev Herre over. De to øverste Etager i den store Murbygning er ganske ødelagt. En stor Mængde Stof er opbrændt, og Maskineriet tilbels beskadiget.

Firmaet Nilsen & Jørgensen, Har-
stad, der driver Skibsrederi, Fiske-og Silbespekulationer, Kottbrug, Rulfor-retning etc. har ifl. "Thjem's. Akr." indstillet sine Betalinger. Firmaet sid-der inde med betydelige Værdier bl. a. i Dampskibe og store faste Eien-domme, men har store Forpligtelser og savner ganske Driftskapital.

Endel af Fredrikstads mere frem-studte Mænd og Kvinder har sammen med fremtrædende Afholdtsfolk opfordret til Dannelsen af en Forening "De sam-arbejdende Udruelighedsvenner" med det Hovedmaal at sprede saglig Opløs-ningstof vedkommende Afholdtspørgs-maalet. Det er nedsat en Arbeidskomite, hvis Formand er Dr. N. Vogt og Viceformand den bekendte Afholdts-mand resid. Kap. A. Gundersen.

Bjørnstjerne Bjørnson som Brevskriver.

(Denne Brevvevling mellem Bjørnstjerne Bjørnson og Annæus Schjødt vil læses med Interesse. Bjørnson-Lilbeberne faar taale, at deres Afgud ikke her fremstiller sig i det elstædigste Lys.)

Det, som han i dette Tilfælde har befattet sig med, kaldes paa Engelsk black-mail. Brevvevlingen taler for sig selv.)
"Amerika's Redaktion."

Det er en bekendt Sag, at Bjørnstjerne Bjørnson har en Tilbøjelighed til at blande sig op i andre Folks private Affærer. Denne Tilbøjelighed synes ikke at være aftaget i hans ældre Dage. Det er ogsaa bekendt, at Bjørnson til sin Indblanding ofte bruger Brevformen. Personlig har jeg i Løbet af det sidste Aar modtaget fra ham fire Breve af samme Type som de, man ellers kun modtager fra anonyme Personer.

Disse Breve har jeg fundet at burde meddele et større Publikum. Jeg anser Offentliggjørelsen paaktøvet af Samsundshensyn. Det er farligt, naar en indflydelsesrig Mand i ubegrænset Tilid til, at han uden nærmere Undersøgelse ved alt og kan dømmе om alt, tror sig berettiget til at kaste sig over Medborgere med private Indblandinger, Fornærmelser og Trusler. Han maa have Offentlighedens Blik om, at

Jeg skal kort forklare, hvad der har foranlediget Bjørnsons fire Breve til mig.

J Begyndelsen af 1898 kjøbte jeg for en Dame, hvis Formue jeg bekyndrede, og som ønskede at benytte en Del af sine Midler til Eiendoms-spekulationer, en Kristianiagaard. Hensigten var snarest muligt at sælge Eiendommen for høiere Pris, og, hvis dette ikke skulde gaa, at foretage omfattende Nybygning paa Eiendommen.

Det lykkes ikke at faa Eiendommen solgt til Overpris—stjunt det var paa Rippet—og da i 1899 Lidderne strammedes og omsider Krisen indtraadte, lønede det sig heller ikke at bygge. Spekulationen var altsaa mislykket og paaførte min Klient et betydeligt Tab.

J Salgsprovision havde vedkommende Dame i sin Tid betalt de sædvanlige 2 pCt. til Sælgerens Kommissionær. Da min Kompagnon havde tilfalds for en af sine Klienter den Gaard, som efter Underjøgelse og Forhandling om en hel Del Eiendomme omsider blev kjøbt, tilfaldt Salgsprovisionen vort Firma.

Bestyrrelsen af vedkommende Dames Formue gik i Begyndelsen af Aaret 1900 over fra mig til en nær Slægtning af hende, som netop havde begyndt Sagsførervirksomhed.

Hun sagde, at dette havde været hendes Mening den hele Tid, og vi skiltes i god forstaaelse.

En Dag i Mars Maaned 1902 overraskedes jeg ved at modtage følgende Brev fra Hr. Bjørnstjerne Bjørnson:

Aulestad 1902 28de Februar.
Hr. Adv. Annæus Schjødt.

Under det Dpgjør med Juristerne, som paagaar*), vil jeg rigtig spørge Dem, om det er sandt, at De som Styre af Fru N. N.s Formue har forspilt omtrent en Tredjedel af den ved aa la henne kjøpe en Eiendom, som De selv var interesseret i? Fru N. N. var en Slægtning af mig. Er dette sant, forekommer det mig, at De burde gi Bederlag. Deres ærbødige
Bjørnst. Bjørnson.

Trods denne Skrivelses sjeldne Form og Indhold, fandt jeg dog at burde svare paa den, og sendte den 4de Mars 1902 Hr. Bjørnson et Brev, hvoraf jeg citerer Hovedindholdet:

“Da De ikke meddele, i hvilken Egenkab eller paa hvis Vegne De spørger, og heller ikke, hvortil De agter at bruge mit Svar, maa jeg indskrænke mig til at udtale, at der af mig intet ulovligt eller uret eller egennyttigt er begaaet ligeoverfor Fru N. N. Jeg beder Dem vel villig oplysning, hvem det er, som retter Bestyrdninger mod mig, og hvori den Interesse siges at bestaa, som jeg skulde have haft i vedkom-

Som Svar herpaa fik jeg et Brev saalydende:

Aulestad 1902 9de Mars.
Hr. Advokat Schjødt

Jeg er den, som nærmest er Skyld i, at De fik med Fru N. N.s Sat**) aa gjøre, saa deri har De min Legitimation. Og saa min Harm over, at De har forspildt omtrent Tredjedelen af hennes Formue under gode Procenter. Allerede det finder jeg forførdeligt. De dømmes i vide Ringe ualmindelig haardt bare for det. Men saa kommer til, at man fortæller, De har været interesseret personlig i den Eiendom, som voldte, at Tapet blev hennes. I hvert Fald havde De den jo til Forvaltning. Jeg vet, man har villet ha Dem mælt. Det er Fru N. N., som ikke har villet. Hun er aldeles uvidende om hvad jeg har skrevet.**) Jeg sant, det var det rigtigste. Deres ærbødige
Bjørnst. Bjørnson.

Dette Brev godtejorde altsaa, at Hr. Bjørnson havde lagt sig opi Sagen med sit “man fortæller” uden vedkommende Dames Opfordring, ja endog uden hendes Vidende. Alligevel og trods Brevets udsøgt mærkelige Indhold, sendte jeg ham under 19de Mars 1902 et høfligt Svar, hvoraf jeg gengiver følgende:

“De retter nemlig, idet De foregiver at begjære Oplysninger, et yderst

*) Det var lige efter Gullfeldts Tale i Trondheim.—Schjødt.

**) Sigter formentlig til en anden Sag end vedkommende Eiendomskjøb.—Schjødt.

***) Udtrykt her.

fornærmeligt Angreb paa mig. Grundlaget herfor er løse Rygter, som dels er ganske urigtige, dels har sit Udpring af Misforstaaelser. Motivet til et Angreb skjønner jeg ikke. Nogen Ret for en udenforstaaende som Dem til under Udtalelse om, at De føler Harm osv., at kræve mig til Regnskab, kan jeg ikke erkjende. Det er ogsaa sandt ynligt—undskyld at jeg siger det—at De ikke har noget særligt Skjøn paa dette Slags Forretninger. De kunde derfor misforstaa en Rede-gjørele fra min Side og med Deres forudfattede Meninger bruge den til min Skade. Kun følgende, som ikke kan misforstaaes, vil jeg oplysning om: Det er ikke sandt at jeg havde personlig Interesse i Eiendommen. Det er heller ikke sandt, at jeg havde den til Forvaltning. Derimod havde mit Firma i Kommission af Sieren at sælge Eiendommen, et Forhold, som jeg fra første Stund skriftlig gjorde Fru N. N. bekendt med, og som selvfølgelig ikke i nogen Maade indvirkede paa de Raad, jeg gav hende. Jeg beklager, at De ikke har villet opgive, fra hvem Bestyrdningerne mod mig skrives, men kun paaberbaer Dem Rygter og Folkesnak.”

Nu fik jeg føle, at det nok var mig, som havde fornærmet Hr. Bjørnson, ikke omvendt. Han svarede mig nemlig saaledes:

Aulestad 3dje Mars 1903.
Hr. Adv. Annæus Schjødt.
Hvad De har talt paa dette, har De neppe Anelse om. Og De skal tape mere! Venst nu!
Bjørnson.

Dette Skriftstykke havde altsaa stor Lighed med anonyme Truslebreve, til at jeg kunde bevare det. Jeg undredes over det, var ogsaa bekrøvet paa Digterens Vegne, spekulerede lidt paa, hvorvidt han gik og bagtalte mig—og lagde derpaa Breaet i min Skuffe.

Der laa det i 13 Maaned. Jeg viste det til et Par Venner; en af dem sagde mig, at Bjørnson kunde rase forførdelig, men at han noksaa snart kom til Fornust, og at Truslen vistnok ikke var alvorlig ment.

Men saa modtog jeg i forrige Uge Bjørnsons 4de og sidste Brev.

Aulestad 1903 3dje Mar.
Hr. Advokat Annæus Schjødt.

Jeg har ventet paa Valgene. Ved det mindste Tægn til, at De skal frem, saa smæller det.—Jeg hører nu, at selv de 10,000 (tænt 10,000!), som De tok i Honorar for Deres uibørlige Handel, har De ikke tilbagebetalt! Det skal lugte godt af det der, naar det kommer op.
Bjørnst. Bjørnson.

Na syntes jeg, Sagen fik en ganske eiendommelig Karakter. Truslerne antog bestemt Form; jeg skulde offentlig prostrueres, dersom jeg stillede mig til Valg.

Skjont jeg er en Fjende af Ukorrektheder, og derfor brændte af Lust til strag at meddele Bjørnson, at vort Firmas Salgsprovision udgjorde Kr. 6500 (tænt altsaa ikke

Wheeler & Wilson Cigaretter
er den bedste.

Sneagent i Madison: **H. J. HULL**
12 W. Main St.

ATWOOD, LARSON & CO.
Etableret 1887.

Modtager Farmprodukter, Gvede, Bvg, Havre, Lin, Hø osv. paa Kommission. Høieste Markedspriser, ueblittelig Betaling. Skriv efter vor daglige Markedsliste. Vi henviser til Exchange Bank.
513 Board of Trade. Duluth, Minn.

“Amerika’s Agenter.

Følgende er anset som Agenter for “Amerika” og er bemyndiget til at tegne nye Subskribenter og Kottiere for Kontingenter.

- Wisconsin:**
M. Bjørnson, reisende Agent; Martin Jfnstad, reisende Agent; S. D. Amulson, reisende Agent; Thomas Edwards, Ashland; Sabr. Anderson, Beaver Creek; Andreas Wang, Galesburg; L. Larson, Eau Claire; S. E. Deegaard, Mondovi; D. S. Hanson, Whitehall; Hans C. Hougstad, Galesville; Gilbert Jverson, Hudson; Jno. Rensløkken, La Cross; J. J. Wold, Kochel; D. B. Stenerfon, Menomonte; John Wilberg, Mt. Horeb; Albert Ronnel, Northfield; Dr. G. B. Anderson, Orfordville; P. B. Dahl, Pigeon Falls; Jens D. Braaten, Prairie Farm; John D. Johnson, Riving Sun; Mathew Hansen, Sparta; Lars L. Rutlin, }
Stoughton.
Ferd. Rasmussen, }
Christoffer Svendsen, }
Welhaven;
S. A. Enge, 111 7th St., Wausau.

- Minnesota:**
A. Seeveris, Rock Dell;
C. J. Johnson, Austin;
S. D. Solum, Barnesville
Mons Haug, Benson;
Mons Mathlum, Brainerd;
D. A. Espebeth, Jasper;
J. S. Suwerid, Kasson;
Andrew Kollstad, Kenyon;
Adolph Oqvist, Lawton;
C. J. Nasfeth, Marietta;
A. A. Boe, Northfield;
Sabr. Birkenes, Oslo;
S. B. Olson, Rushford;
Brown Anderson, Spring Grove
Nels N. Johnson, Stillwater;
R. A. Overland, Twin Lakes;
De D. Berg, Wafsa;
P. Song, Willmar.

- Iowa:**
C. E. Helland, Bode;
D. Amundson, Cresco;
Geo. E. Johnson, Harlontown;
A. L. Aolter, Hurley;
Hans D. Amulson, Jewood;
D. E. Amulson, Joyce;
A. C. Landsrud, Lansrud;
D. N. Styve, Lake Mills;
Gustav Johnson, Nasfet;
Arnoldus Krogh, Northwood;
A. N. Brudvig Jr., Scarville;
Rev. Aug. J. Borgerfon, Sombert.

- North Dakota:**
O. A. Bangsnefs, Kindred;
Miss Helene Hoff, Palermo;
Rasmus Olson, Merl;
Ole Thoreson, Park River;
Peter Edwardsen, Kindred;
S. N. Livdahl, Velva;
E. M. Christopherson, Plymouth;
S. C. Weisth, Waterloo.

- South Dakota:**
S. L. Sagsvold, Arlington;
D. C. Halvorson, Brandt;
S. A. Ustrud, 739 W. 10. St., S. Falls.

- Utah:**
M. J. Svberg, Thorsby,
Teraz.
S. E. Solvick, Horje.

10,000!), saa stod det dog klart for mig, at privat kunde jeg ikke have mere Befatning med Hr. Bjørnson. Her trænges Offentlighed, og da det er sandsynligt, at jeg denne Gang ikke vil stille mig til Valg, bør Offentligheden komme for.

Hvad er det, Hr. Bjørnson har gjort?

Han er af Pensioner, hvis Navne han ikke vil opgive, skidt med en Historie om, at jeg af egen Interesse skulde have optraadt saaledes mod en Klient, at "man" (hvem?) havde tænkt paa at "mælde" det Som en Forbrudelse af Taa; thi andet meldes jo ikke. Og dette, siger Bjørnson, skal jeg værsgod betale for.

Jeg oplyser ham om, at det er feil med Egeninteressen, og at jeg intet urigtigt har gjort.

Dertil svarer han ikke med en Undskyldning, men han siger, at jeg ikke har Anelse om, hvad jeg har tabt paa "dette", og at jeg skal tabe mere. "Vent nu!"

Hvad har jeg tabt? Og paa hvad har jeg tabt det? Er det paa Løgnhistorier, som Hr. Bjørnson har udspreidt om mig efter med uforsvarlig Lettroenhed at have taget dem til Indtæg? Det kræver jeg offentligt Svar paa.

Og saa kommer sidste Brev med Sammentobling af Behreidelse for, at jeg ikke har betalt de opdigtede 10,000 Kr. Tilbage og Trusel om, at det skal "smælde" og "lukke", hvis jeg "skal frem" ved Valgene.

Er det Meningen baade at true mig bort fra det offentlige Liv og at forsøge Udpresning? Og i hvis Interesser denne Udpresning? Den Dame, som Sagen angik, var jo efter Bjørnsons Sigende aldeles uvidende om hans Skrifter.

Hvori det "Slægtstak" bestaar, som Hr. Bjørnson staar i til den intet anende Fru N. N., ved jeg ikke. Men hendes Formynder er han ikke, det ved jeg; thi hun har ingen Formynder.

Jeg maa i vort Samfunds Interesse kræve, at det ikke længere skal gaa an for Bjørnson at skrive Trusels- og Udpresningsbreve, fordi et eller andet ansvarsløst Individ løgnagtig har sagt ham, at en "Slægting" af ham er blevet forurettet.

Saa langt maa den Bjørnsonske Familiefærdighed ikke gaa Lov til at drives. Bjørnson maa affattes som selvbestalt Formynder og Busemand.

Hvis der er flere, som har modtaget Breve af denne Art fra Bjørnson, beder jeg dem melde sig offentlig. Det gjælder her at sikre Medborgere mod plumpe Overfald,

at betrygge vort offentlige Liv mod uberettigede Indgreb og at hindre Fædrelandsangens Dikter i at plette sit Navn.

Annæus Schjødt.
Kristiania 13de Mai 1903.

Fra Bjørnstjerne Bjørnson.

Den juridiske Helt fra Kongensgade No. 21 og fra mange lige store Bedrifter, Hr. Annæus Schjødt, har havt det Uheld at komme ud for en Mand, som vil gjøre Ende paa hans høibetroede Stilling i Vestre, fordi han ikke er værdig til den.

Jeg har sjelden set en saa forvildet ond Samvittighed, som i hans Forsøg paa her at gribe Offensiven. Jeg skal nu fortælle Historien som den er.

En Dame, som er i Slægt med mig, valgte Hr. Advokat Schjødt til at ordne hendes Skilsmisse, og som Følge deraf fik han Beskyttelse af hendes Midler. Hun rejste til Udlandet, og da fik han tillige hendes procura. Vi ser altsaa, at han sat istav var hendes Formynder. I denne Egenstak faar han istand en Handel, hvorefter hun kjøpte en Gaard, som "hans Firma" havde paa Gaarden. Hvad "hans Firma" tjente paa Affæren, ved jeg ikke; selv tog han for Handelen 6500

Kroner af min Slægting. Den anden af denne Hr. Schjødts Maade at "fjætte" hendes Formue paa, er den, at alt talt har det kostet hende omkring 100 000 Kroner, før hun blev helt kvit alt Ansvar.

Gjentagende er Hr. Schjødt blevet gjort opmærksom paa, at saaledes kan man ikke forralte andres Formue; men oberlegent og haanft har han afvist al Tale om Ansvar.

Jeg har desværre indirekte Skuld i, at Hr. Schjødt blev min Slægtings Tilidsmand, og det har gaaet mig nær.

Da Konsul Jvar Huitfeldt begyndte sit Hærtog mod Juriststræsenets Ubluher, hvad vi alle maa være ham taknemmelig for, trodte jeg, Leiligheden var der til at tale til Hr. Schjødts Samvittighed. Og det forsøgte jeg.

Det viste sig at være aldeles uden Frugt.

Her maa jeg indskyde en Betragtning. Hadde Hr. Schjødt nu svarer: "Ja, jeg vedgaar mit moralske Ansvar; men jeg er desværre ingen rig Mand. Jeg kan ikke betale Deres Slægting tilbage, hvad jeg har forspildt for hende; men Honoraret vil jeg i hvert Fald sende tilbage," ja, saa hadde jeg sagt: Hr. Schjødt er desværre ikke den flinke Mand,

*) Den, som har opgit mig, at det var 10,000, har forsvaret Uret, som Summen indbefatter andet, som der ogsaa kan være noget at sige om.

Bøger.

Et fragmentært, serio-komisk Helledigt med nogle kortere Smaating i Vers, af M. D. Zeigen.
Pris 25 Cents.

Astronomiens Romantik. Miller. Hefstet 10 Cts.

Billeder fra det hellige Land. Birger Hall. Hefstet 50 Cts. Indb \$1.00.

Bondehøvdingen. Henrik Schmidt. Hefstet 25 Cts.

Dødsfeileren. Marbat. Hefstet 30 Cts.

Den lutheriske Kirke i England M. Fr. Wijsø. 20 Cts.

Engelbrekt Engelbrektsøn. Georg Starbæk. 516 Sider. Hefstet 50 Cts. Indb. \$1.00.

Fællagens Historie. Topelius. Hefstet 25 Cts. Indb. \$1.00.

Heimstringa. Sunft ind. \$1.00

Hjemmets og Arbejderens Ven. 17de Aargang. Illustreret 620 Sider. Indb. \$1.00.

Niels Juul og Lordenkjold. Hefstet 25 Cts.

Nansen i den frodne Verden. Elegant indbunden \$1.00.

Biografi over ning af Niasmus B. Anderson. Pragtbind \$2.00.

Doktor Loms Hytte. Hefstet 25 Cts.
Politinotiser. J. Meltzer. Hefstet 25 Cents.

Ruslands Historie. Thrige. Hefstet 10 Cts.

Alle sendes portofrit til hvillensomhelst Adresse. Skriv til "Amerika" Madison, Wis.

Dr. J. W. Vance
Specialist.

Smertefri Behandling af Piles, Fisteler, Hemer og Sa. i Rectum.
En Bog, om Sygdomme i Rectum sendes frit. 208 S. Fairchild St. Madison Wis

To Jernbanevognladninger
GAS RANGES
netop ankomne.

De er af de aller nyeste. Elevated Broilers. Removable Burners. Send ind din Ordre tidlig og undgaa Trængslen.
MADISON GAS & ELECTRIC CO.
126 East Main Street.
Telefon: -Standard, 23; Bell, 144- - - Vi holder aabent hver Aften.

FIRST NATIONAL BANK of Madison, Wisconsin.

Depository of the United States.
DIRECTORS:
N. B. Vanslyke, Pres. Wayne Ramsay, Cashier. F. F. Proudft. J. E. Moseley.
M. E. Fuller, Vice Pres. M. C. Clarke, Asst. Cashier. E. J. Stevens. Wm. F. Vilas.
CAPITAL, \$100,000. SURPLUS, \$108,000. Additional liabilities of stockholders, \$100,000.
Issues certificates of deposit bearing interest. Buys and sells exchange on all important inland and foreign points and transacts all legitimate banking business.

IF YOUR TROUBLE

is chronic or a blood disorder, microbes cause it. Rid yourself of these germs and the disease goes with them. This explains why a jugful of RADAM'S MICROBE KILLER is worth more in practical results than a whole drug store of other remedies.

The only rational cure for Consumption, Bright's Disease, Rheumatism, Catarrh, Cancer and all chronic or blood disorders. It strikes at the cause, You drink it.
IF YOU ARE SICK with any kind of disease, and the doctors don't help you, why lose further time with them? Your ailment may be serious and rapidly taking you to the grave.
If you have been taking all sorts of patent medicines without benefit, is it wise to continue them?
Why not be fair to yourself and to those who depend upon you? Why not be fair to Radam's Microbe Killer and give it a trial? All you want is health, You will get it surely and positively if you drink a little of this remedy every day.

Radam's Microbe Killer

is pure water charged with antiseptic gases. It will kill the millions of microbes in your blood that are making you sick. No matter where the seat of your disease may be, it will hunt down and destroy every germ that is causing the trouble.
That is what Radam's Microbe Killer does by making every pore of your blood in their veins healthy. It has cured many thousands of people during the past 15 years, and each year its sales rapidly increase.
Illustrated circulars of microscopic examinations of the blood and all information free at Chicago office of

Write for Radam's Microbe Killer Co., Free Book. 169 S. Canal St., Chicago, or

Hollister Drug Co.,
Sole Agents,
MADISON, Wis.

Foreningskrifter.

Foreningsfagen og Dr. F. A. Schmidt, 25 Cts.
Hvad lærer Dr. F. A. Schmidt? 15 Cts.
For Patier Rabat. Agenter ønses. Skriv til Forfatteren,
Rev. G. Jensen,
1413 E. 22nd St., Minneapolis, Minn.

som vi holdt ham for; men hæderlig er han. Og da havde jeg intet videre foretaget.

Men som han gjentagende svarte, sa jeg mig selv: den Mand maa ikke mere være Lillidsmand for Venstre. Jeg vilde vente, til Valgene nærmet sig og Hr. Schjødt med dem for at overtage Ledelsen i Hovedstaden. Det var mig for stærkt, især da jeg samtidig hørte andet, som skjærpet den Mening, jeg nu har om Hr. Annæus Schjødt. Deraf har mit sidste Brev faaet Form.

Her er nu Spørgsmaal om at drage Advokaten for Domstolene, idet der er Jurister, som mener, at hans Færd ogsaa er juridisk betænkelig. Dermed har jeg intet at sige. Fra min Slægtning fik jeg idag Brev; hun sender mig "sin hjerteligste og oprigtigste Tak". Hun tilbyder mig alle Oplysninger; men jeg overlader til en anden at fremlægge dem. B j ø r n s t. B j ø r n s o n .

* * *

Fra Annæus Schjødt.

"Helten fra Kongensgade 21" svarer Ridderen af de bedrøvelige Breve saaledes:

Selve det Heltenavn, Bjørnson vil sætte paa mig, viser hans Upaalidelighed. Han ved, at jeg intet andet har haft med den Sag end at ordne Handelen efterat den var afsluttet, og at bestyre Eiendommen nogen Tid.

Saa følger Upaalideligheden ved hans Fortælling om, at jeg faktisk var Damens Formynder, fordi jeg havde hendes Prokura. Jeg havde dengang ingen Prokura, men fik speciel Fuldmagt, og desuden afsluttede jeg aldrig nogen Affære for hende, før jeg udførlig og skriftlig havde forhandlet med hende og erhvervet hendes Samtykke. Jeg kan ogsaa dokumentere, at mine oprindelige Forslag om Anbringelse af hendes Kapitaler—hvilke i et Par Punkter blev befulgte—var særdeles forsigtige, medens hun selv var den første, som foreslog at forsøge en Spekulation.

Naar Hr. Bjørnson endnu insinuerer, at mit Firma tjente noget mere paa Eiendoms-handelen end de 6500 Kr., som udgjorde sædvanlige 2 pCt. Salgsprovision, og som vi vilde have tjent, hvem vi end havde solgt Eiendommen til, saa er dette en Gjentagelse af den tilbageviste Beskyldning om Egeninteresse. Denne Betegnelse kan da nu betegnes som en ond og bevidst Løgn. Det er ogsaa Løgn, at vort Firma havde Eiendommen paa Haanden. Min Kompanions Klient eiede Gaarden, og Firmaet havde i Kommission at sælge den for for 350,000 Kr., hvilken Pris jeg fik ned til 325,000 Kr.

Resten af de 10,000 Kr. er Skjødningsomkostninger til det Offentlige (Stempelpapir, Tinglysning, Kvartpercent). Heril figler Ridderens Skumlerier om "andet, som der ogsaa kan være noget at sige om".

Hr. Bjørnson har ogsaa "hørt" andet, som styrker den Mening, han nu har om mig. Ingen flere Skumlerier; offentlig frem med det under Ansvar!

Forresten er det her paatrævet at minde om, at man "hører" lidt om mange Menneſter. Kanſke ogsaa om Bjørnson. Men man skriver ikke i den Anledning Trufelsbreve, og man offentliggjør heller ikke i Aviser, at man har hørt noget, som styrker en Mening, man har faaet om ham gennem andet Folkesnak.

Hr. Bjørnson har ikke oplyst, i hvilken Udstrækning han har gaaet omkring og bagtalt mig. Jeg har heller ikke faaet vide noget om, hvad det mærkelige er, som jeg har "tapt".

Det kan ogsaa være det samme. Nu ved hele Landet, hvilken overfladisk og lettroende Mand Hr. Bjørnson er—om de ikke vidste det før—og de ved, hvor meget der skal til, før han skriver et Trufels- og Udpresningsbrev for en Slægtning (efter hvad jeg har hørt en Dreemænnings Datter, som intet ved derom, men som henrykt takker ham bagefter).

Naturligvis har jeg taget mig meget nær af, at jeg i de Dage, da man troede saa meget paa Dhens Fremtid, tilraadede et Kjøb, hvorved en Klient har tabt mange Penge. Dette kan jeg sige til Offentligheden, men jeg siger det ikke til en, som skriver Trufelsbreve til mig og vil presse Penge af mig.

Der er ingen anden, som har gjort mig opmærksom paa, at "saaledes maa man ikke forvalte andres Formue", end Bjørnson selv i hans Breve. Uter altsaa en Upaalidelighed eller en Tilflugelse.

Domstolene har jeg intet imod at prøve. Det er en legitim og hæderlig Vej, hvilket Bjørnson Breve ikke er. Men Fru N. N.s Oplysninger, hvoraf tilsvarende findes hos mig, vil kanſke ikke være af den Art, som Bjørnson siger sig at tro.

Jeg vil sluttelig meddele Hr. Bjørnson, at jeg anser ham for mere at trænge min Attest for Hæderlighed end jeg hans, og at han neppe har stort at betyde som Garant for Tilidsmænd inden Venstrepartiet.

Hermed mener jeg at kunne være færdig med Hr. Bjørnson. Hvad jeg har villet, er at stemple hans Misadfærd offentlig.

A n n æ u s S c h j ø d t .

* * *

Svorledes en hæderlig Mand vilde ha baaret sig ad.

For selve Handelen havde Hr. Advokat Annæus Schjødt bare tat 6500 Kroner; det Mere i Summen 10,000 repræsenterte andet, som der ogsaa kan være noget at sige om. Saaledes skrev jeg. Da at gjøre dette om til, at "det Mere" ogsaa angik Handelen, og saaledes stæffe sig Leilighed til at tale om "en bevidst Løgn" hører til de Rneb, som bare en middelmadig Advokat og en slet Samvittighed neblader sig til. Det letter heller ikke hans svære Ansvar det mindste, at det var efter sin Klient's "Bifald", at han gjorde sit vanvittige Kjøb; thi hun gav naturligvis sit Bifald paa hans tilraadende Fremstilling. Ligesaa lidt hjælper det ham, at han siger, han først fik Procuraen efter Handelen. I og ved Skilsmisſen, som han havde formidlet, og ved Pengene, som han havde faat til sin Raadighed, var han faktisk hendes Formynder, den ansvarlige, den skyldige. I et og alt Synderen, Forpøderen af hendes Formue.

Di andre vilde ha været helt sønderknust af Skam og Anger. Men han har ikke bekjendt et Angerens Ord før nu han blev presset. Til dem, som talte om Ansvar, blev han strax uartig, overlegen, haansf. Det er betegnende: Papirerne vilde han ikke ud med!

Enhver av os andre, som havde sølet bort opimod 100,000 Kroner for en Kvinde, som havde sat sin Tilid til os, vilde i Fortvilelse ha sagt: "En saa stor Sum eier jeg d. s. værre ikke; men de Tusinder, som jeg har faat av Dem i Honorar og Provision,—ikke en Dre av dem vil jeg beholde! Her er de! Man tar ikke Tusinder af den, man saa skammeligt har sluffet."

Det vilde en hæderlig Mand ha sagt og gjort. Dette var det, jeg vilde lede ham til med mine første Breve. Jeg tænkte, at det, som samtidig gik for sig i Trondhjem, vilde hjælpe til; Endvidere, at han kjendte mig, saa han omtrent kunde regne sig til, at jeg stanſet ikke ved det. Men i Svar fik jeg bare Procedure og Abflugter; ikke et Suk av Anger; nei; da jeg gjentog det lidt omstændeligere, fik jeg Uartigheder! Saa-dan er han.

Da var det jeg sa til mig selv—hvad jeg nu gjentor offentlig, fiden han saadan vil ha det—, her skal ikke være to Slags Ansvarsfølelse, en for skikkeligt Folk, og en anden for Advokater. Allerede at ta to Procent for en Handel av den Art er i sig selv en Usømmelighed, enten den er "gjængs" eller ei. Men saa at forspilde for sin Klient opimod 100,000 Kroner paa Handel og endda beholde de to Procent i Pro-

vision, det er neppe engang "gjængs" blandt Advokater. Her er det, at min—og alle bra Folks—Anklage samler sig. Alt det, som han skriver og larmer udenom dette, det tæller ikke.

Han saa Tabet, og han sølte ikke uopfordret, umiddelbart, at nu maa jeg gi alt tilbage, som jeg direkte har faat av hende. Ja, det er et Lavmaal av Vresfølelse. Dvenitkjøbet at bli rasende, naar nogen taler ind paa det, det er dog en for lellivet Ansvarsfølelse. Det forbyder sig selv at ha ham til offentlig Tilidsmand i et hæderligt Parti.

Jeg skriver dette efter at ha læst en Notis i "Verdens Gang" for idag, Søndag. En reisende har bragt den med; Post faar vi ikke Søndag. Men fra Kristiania telefoneres til mig, at Hr. Annæus Schjødt skal ha skrevet "et gement" Opsæt", som jeg endnu ikke har læst i sin Helhed.

B j ø r n s t j e r n e B j ø r n s o n .

* * *

Bjørnson.

I Bjørnsons Artikel igaar er Beskyldningen for Interesse i Eiendommen eller Extratjeneste udenom Salgsprovisionen ganske forsvunden. Det beder jeg bemærket. Heller ikke finder vi Resten af Tællen om, at mit Firma havde Eiendommen "paa Haanden". Af den meget forretningsmæssige Tale om Procuraen og dens Betydning som Bærgemaal, er kun et svagt Spor levnet.

Nu skal, siger Bjørnson, hans og "alle bra Folks" Anklage samle sig om, at de to Procent Provision ikke er tilbagebetalt, skjønt Handelen har medført det store Tab. Dette skal vise et "Lavmaal af Vresfølelse" og en "lellivet Ansvarsfølelse".

Før Bjørnson kommer til denne Konklusion, holder han en Tale, der viser os ham som den begavede Prædikant. Men der er en Feil ved Prædikenen, den er bygget over urigtig Text.

Der tales om et "vanvittigt Kjøb", som en fortrøstningsfuld Dame paa sin Advokats Raad gav sit Bifald til; der tales om mig som Forpøderen af hendes Formue, og det fremstilles, som om jeg maatte have følelse af at have sluffet Damen.

Men den rette Text er, at det var Fru N. N. selv, som foreslog at spekulere og derfor uden mindste Forandring fra min Side satte Penge til min Disposition, som jeg tidlige efter hendes Anmodning havde sendt hende til Thyfland til Anbringelse ved en Slægtning af hende. Og det hører videre med til Texten, at Damen den Dag idag ikke er forarmet, men tværtimod særdeles velstaaende. Og videre, at Spekulationen saa langt fra kunde anfæses

"banvittig", at den tværtimod som Spekulation paa det Tidspunkt havde særdeles gode Udsigter, hvilket ogsaa var min egen inderligste Overbevisning. Jeg havde altsaa ikke skuffet hende.

Det ligger i Begrebet Spekulation, at Uheld kan indtræffe; deri adskiller Spekulation sig fra forsigtig Kapitalandbringelse af de Arter, som jeg efter eget Initiativ foreslog. Spekulationsgevinsten er ikke absolut oplagt Gevinst. Der kan komme Tab istedet. Dette forstod Fru N. N. meget godt.

Det gik uheldigt, meget uheldigere, end det som værste Resultat kunde befrægtes. Foruden Krisen i sin Almindelighed, stødte der særlige Uheld til, saa Tabet for Fru N. N. yderligere forøgedes. Tabets Størrelse kjenner jeg ikke; jeg har derfor aldrig rørt ved Hr. Bjørnsøns Tal i den Henseende; jeg ser, han siger snart en Trehjedes af Damens Formue, snart opimod 100,000 Kroner. Der er muligens taget noget stibet i; men jeg savner endnu Materialier til at udtale mig med Sikkerhed derom.

Nu altsaa Hovedspørgsmaalet: Kan det gaa som en Undskyldning for at true og presse mig i Breve eller for i Aviser at skjælde mig ud som uhoederlig, at jeg under disse Omstændigheder ikke tilbyder den formuende Dame at tilbagebetale de 6,500 Kr., som er mit Firmas Fortjeneste paa Affæren? Dette kunde jo ikke falde i nogens Tanke, uden at han var sig bevidst, at han virkelig havde skuffet, ja bedraget Vedkommende og vilde lægge Skyldens Løn fra sig.

Ellers kunde jo den fremmede Dame selv ikke have modtaget et saadant Tilbud, hvis hun havde Voreskjølelse. Saa meget mindre, som jeg udsørte en Masse Forretninger for hende uden nog som helst Honorar, bl. a. Bestyrelse af paagjældende Gaarde i 1½ Aar.

Anger har jeg, som det vil forstaaes, ikke kunnet føle, hverken før eller efter jeg "blev presset". At jeg tog mig meget nær af min Alients Tab, det har jeg derimod forlængst sagt baade til hende privat og til hendes nuværende Advokat, ligesom jeg har gjentaget det offentlig i Fredags. Men til den, der pressede mig (d: Bjørnsø) har jeg ikke sagt det.

Det er naturligt, at der bliver mange Urigtigheder, naar Digtere befatter sig direkte med Virkeligheden.

Saaledes ogsaa det, at jeg ikke har villet ud med "Papirerne". Forjaabidt der sigtes til Fru N. N.s Korrespondance med mig, tilbød jeg paa Foranledning hendes Advokat at saa se paa mit Kontor, hvad han

skuffede. Hans Dnsle koncentrerede sig om et enkelt Brev fra Fru N. N.; af dette Brev fik han Afskrift. Siden har jeg ingen Opfordringer hørt fra den Kant, og om Ansvar har ingen andre end Bjørnsø talt til mig.

Saa er det en anden Ting med Bjørnsø; han lægger saa forskjelligt Maal paa sig selv og andre.

Han skriver til mig nogle af Verdens groveste Breve; behandler mig deri som en Kjeltring og tror, han kan presse Penge af mig ved Trusler. Brevene er nu landskendte. Jeg svarer høflig, afviser hans efter hans egen Erkjendelse ukaldede Indblanding, men giver ham dog tilstrækkelige Oplysninger til at vise, at han er paa Vilbør. Derimod falder jeg mig ikke paa Rne og Skjelver, skjønt jeg "kjenner" Bjørnsø lidt. Saa tillader han — Brevmageren — sig ligeoverfor det Publikum, som har læst det hele, at kalde mine Breve for "uartige".

Han, som uden Undersøgelse har ærefjældt, presset, true! Han, som har seet og hørt erkjende, hvor mange Momenter i Sagen han var mislebet i. Hans Avisartikler er Tilbagetog, hvor pralende de end er i Formen. Vilde Krigerne bruge jo frygtelige Skjældsord under Flugten.

Dg saa er det saa meget godt: Kjøbs ved Bjørnsø, saa stor en Digter han er. Som dette ordinære med at Schjødte "skjætter" (jeg huffer det fra Smaaskolen) eller med "middelmaadig Advokat" og "Rneb", naar han misforstaar, hvad jeg har sagt. Thi det, som jeg har kaldt "ond og bevidst Løgn", er Gjentagelsen i hans forrige Artikel af Beskyldningen for, at jeg eller mit Firma havde nogen Interesse i Eiendommen. Hans Angreb paa min Stand, hvor han sætter den i Modspætning til "stikkeligt Folk", er af endnu værre Slags.

Dg saa noget andet godtkjøbs; dette at der er blevet svaret fra Christiania — formodentlig fra en eller anden "Slægting" — om et "gement Opsæt" af mig. Herregud, for en Trøst! Dg slikt gjengiver den "for nemme" Mand, før han selv har læst Artikelen.

Jeg har i de sidste Dage faaet en Masse Henvendelser af sympatistisk Art, og man har fortalt mig en hel Del af Bjørnsønske Brevhistorier. Ungen af dem, jeg endnu har hørt, er dog saa flem som min egen. Men én hænger lidt sammen med denne Avisstrid, og da den er morsom, har jeg erhvervet Bemyndigelse til at fortælle den.

I forrige Artikel kaldte Bjørnsø mig "Helten fra Kongens Gade 21". Jeg troede, det skulde være et Spotnavn. Men idag har jeg faaet

AN INCOME PRODUCER

Don't let your money lie idle. Make it earn something and thereby increase your income. We have a combined mining and oil stock that will not only increase immensely in value but will give you an income of

1 PER CENT per MONTH,
or 12 per cent per annum, on
the investment which is
GUARANTEED.

The Company owns
35 MINING PROPERTIES
—AND—
3600 ACRES of OIL LANDS
in Colorado. Has been operating its mines for five years and has hundreds of shaft and tunnel work done on them

Splendid **GOLD ORE** in Sight,
carrying excellent gold value, assaying from \$12 to \$50 per ton. If you want to make money, here is your chance. You have your choice of the guaranteed stock and the unguaranteed stock. Write us for particulars, prospectus and maps.

Wm. G. SHAPCOTT AGENCY,
Gazette Bldg. Colorado Springs, Colo.
Bank References.

FRED. M. SCHLIMGEN.

Monumenter.

Hvis du har tænkt at saa et Granit- eller Marmor-Monument i Vaar eller til Sommeren, kom og besøg os se det største og bedste Oplag som nogensinde er fremvist her i Byen. Vi har i vort Varelager fem og otte nye og moderne Monumenter af Barre-, Quincy-, Montello-, Waujaun- og St. Cloud Granit; ogsaa blaa og lyskuløret Marmor, hvilke vi sælge til rimelige Priser. Førsteklasses Arbejde og bedste Varer. Kan du saa se med egne Øine, hvad du saar for Pengene.

124 West Main Street,
Overfor Courthouse.

Madison, Wis

vide, at Bjørnson, medens Debat-ten om Godkjendelse af Giendoms-mens Rjeb stod paa, skrev til Stats-raad Nyhom og harstede sig over de urimelige Angreb paa ham. Og da Salget ved Stortingens Votering var godkjendt, telegraferede Bjørn-son Lykønstning til Nyhom. Bjørn-son vilde altsaa selv gjerne have staaet som Helt paa Bastionerne om Kongens Gade 21.

Lilslut dette: Der bør ikke være en Moral for andre Mennesker og en for Bjørnson, naar det gjælder at undersøge, før man bestylder. Jeg synes ikke, vi skal taale Gnevælde i nogen Form, og heller ikke —for at bruge Vinjes Udtryk om Bjørnson—"Frisanter" : Folk, som træver egne Love for sig selv eller fine.

Og Bjørnsons Truselbreve bli-ver en Skam for ham, hvor langt han end søber ud paa Bidderne for at forføre dem.

U n n æ u s S c h j ø d t .

Kongens Gade 21.

Til denne Minister-gaards bebrø-velige Mindekrans sjøer Advokat Schjødt idag i sin foranstaaende Ar-tikel et Blad, som ikke snart vil visne. Advokaten oplyser nemlig om, at Handelen, som nu indbrin-ger ham Gaansord fra Bjørnsons Side, dengang indbragte Statsraad Nyhom et Lykønstningstelegram fra samme leiligheds Pen. Det er et saa karakteristisk Bidrag baade til Tidens og til Personernes Karak-teristik, at vi har fundet særlig at burde henlede Opmærksomheden derpaa. ("Morgenbladet").

Et fornemt Folk.

Et Par Ord til Hr. Vilhelm Aag.

Nei, vi er nok ikke enige endnu—desværre. Men jeg skal ikke gjen-tage, hvad jeg har skrevet.

Jeg vil imidlertid takke Dem for, hvad De skrev, og kun heste mig ved et enkelt Punkt i Deres Tilsva-r. De vil saa se, at Uenigheden er der fremdeles.

De citerer Bjørnsons Ord i An-lebning af Maalsfriden:

"Lad os blive et fornemt Folk."

Og saa lægger De til, at det hel-digvis var sagt af den Mand, der kan sige det høit og alvorligt nok.

Nei, er der nogen Mand i Nor-ges Land, som—efter min Mening—ikke burde have snakket høit om Fornemhed og ikke kan tale alvor-ligt om den, saa er det vel Bjørn-son. Man maa jo le bare ved Tan-ken paa, at Bjørnson har kun-net sige saadant noget. Han, som har skrevet Fædrelandsfange idag og Nidvifer imorgen, har skrevet Russerbreve og Bøddeldigt, har

egget og splittet og junget fageri om Fred, har blandet sig op i uved-kommende Ting i Nord og i Syd, i Øst og i Vest, han bør ikke tale om Fornemhed. Han har brugt Ukvemsord om baade levende og døde, har leilighedsvis snakket om at overlade Havne til Russerne (un-der norsk Politioptugt!) og ligesaa leilighedsvis om at rope over til Eng-land — — han har kunnet baade skrive det, ønske det, tænke det, ville det, ja gennemføre det med: at Fa-milien staar over Fædrelandet.

Vi bliver aldrig fornemme paa den Vis.

Kunde vi blot blive enige om den Ting!

Der, som præler for andre, bør selv holde Maal. (Læs "Morgen-bladet" og hvad der staar 2 Spal-ter foran Deres Tilsva-r. Det er for-nemme Breve!)

Vi er et fornemt Folk i mange Stykker, har altid været det, og kan blive det i Fremtiden med; men da maa vi se til at saa ristet Bjørnsons Hovmod og Tyranni af os. Vi har længe nok lidt under det,—og taalt det uden at kny. Og det er ikke fornemt.

Nu skal vi blive Teutonere ogsaa. For mig staar disse ikke som for-nemme Folk.

Eller er vi bare synktervede, ikke rigtig vaagne?

Vi faar da guide os i Dinene og blive vaagne—og vogne. Fornemme Folk gaar ikke omkring med Svovl i Dinene og lader sig stræmme som Smaabarn af en Bussemænd.

H. A n g e l l .

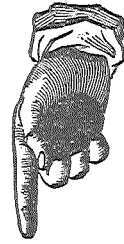
Alkoholfri Champagne.
Drit Lundins Gueberdville. Fra en Flaske af Lundins Gueberdville, Pris 25 Cents, kan man tilberede 5 Galloner af en sund, velsmagende og forfriskende Drik. Tilberedes af rene Gueber. Rjeb Lundins, den eneste ægte. Har været i Markedet i 15 Aar. Tilfalds hos vore Agenter. Fjndes der ingen Agent i Deres Nabolag, saa spørg Deres Grocerman efter den. Agenter ønskes overalt til at sælge vor Gueberdville og vore Familie-Mediciner. Stor Fortjeneste! Agentsvilkår sendes frit paa Forlangende. Lundin & Co., 2443-45: 47 W. Kinzie St., Chicago, Ill.

JOHN OLLIS, Norsk Advokat.

Praktiserer i alle Courts, specielt i Arve- og Eftterrettsjager. Korrespondens kan sø-res paa Norsk eller Engelsk. For skriftlig Svar paa Spørgsmaal forlanges \$1.00.
Adresse: JOHN OLLIS, Attorney,
Marston Block, . . . MADISON, Wis.

Meneely Bell Co.

Troy, N. Y. and
177 Broadway, New York City
Manufacture Superior
::: Church Bells

Nordre Wisconsin Farmland

Vi eier og kontrollerer 150,000 Acres af det bedste Hardwood Lommerland i Wisconsin.

Øst for Cameron i Gates County har vi 25 Sektioner Land, som er godt behandlet og er udmærket for Stock Farming saavel som for Agerdyrking. Endel af disse Sektioner har mere eller mindre Hard-wood Lommerkog, medens andre Sektioner har lidt eller intet deraf, og den største Del af Landet er let at rydde. Der er fem Sektioner med godt Lommerland, fordelt omtrent saaledes: Pine 500,000 Fod; Hemlock 4,786,000 Fod; Basswood 1,000,000 Fod; Birch 2,500,000 Fod; Maple 660,000 Fod; Elm og Ash 1,625,000 Fod; Spruce 350,000 Fod; Railroad Ties 200,000 Fod; men man har ingen Mening om hvor mange Cordes med Cordwood der er. Vildt Græs er der i Overskud af, og Kvægavlere kan saa en god Start let og hurtigt.

Denne store Landstrækning har ikke været i Markedet før, og der er gylndne Udsigter for dem, som først indfinder sig; thi Landet maa sælges i Løbet af de næste 12 Maanedes. De, som ønsker at kjøbe billigt Land kan saa det her, og det saa godt Land, som det kan faaes nogensteds, enten i Barron, Polk eller Gates Counties. Den største Del af denne Landstrækning er beliggende fra 3 til 6 Mil fra Jernbane, og du kan have dit Balg mellem to af disse, nemlig Soo og Omaha Banerne. Her er en god Aaledning; og hvis du ønsker godt og billigt Land, skal vi med Glæde give dig alle de Oplysninger, du maatte ønske. Prisen er fra \$9 til \$14 pr. Acre.

UECKE'S LAND AGENCY,

ALBERT C. UECKE, Prop.

GENERAL OFFICE—Ueckes Opera House Blk., Cumberland, Wis.

BRANCH OFFICES—
303 Germania Bldg., Milwaukee, Wis.
Luck, Wisconsin.
Cameron, Wisconsin.
Lehigh, Wisconsin.

Edwards Bros. & Ausen, Agents, McFarland, Wis.

I. E. TROAN, Manager Dane Co.

Den Skotske Kvinde

paa Tjele.

Livsbillede fra Reformationstiden.

— af —

H. F. Wald.

(Fortsættelse.)

“Som han er faren af Gaarde,” sagde han til Hr. Mogens, da de sad ved Elkanden og talte om Knud, “saa lad ham fare af Tanke og Sind. Det tjener eder sluttelig dog bedst, at han er af Veien.”

Hr. Mogens kikkede den Dag dybt i Elkanden og blev om Aftenen baaren til sit Leie med en suldgod Kus; men Genete og Margaret græd sine Dine røde. Knud havde om Natten været hos dem og taget kjærlig Afsted med dem; de ventede aldrig mere at gjense ham, og de ængstedes ved den Tanke, at den Mand, han nu havde sat sin Lid til og var dragen bort med, dog muligvis var en Kjeltring og ingenlunde Knuds Morbroder. Kun grublede de forgjæves over, hvorledes han havde faaet fat i John Traigengels Harnisk, og hvad der havde bragt ham til at fare under falsk Flag og volde dem denne Skuffelse. De havde dog ikke været istand til at holde Knud tilbage, og Genete havde derfor i Nattens Stilhed givet sin Søn de Penge hun havde, og stoppet hans Kantsel baade med Klæder og Fødevarer, hvorefter de selv havde hjulpet ham ud af Gaarden.

Knud havde givet Margaret en Hilsen til Jde, som hun ogsaa nogle Dage efter fik Held til selv at overbringe hende. Hun fandt Jde mørk i Hu, men ingenlunde båret af al den Modgang, hun nu maatte gjenemgaa. Hun brast dog i Graad, da hun fik at vide, at Knud var rømmet, ikke fordi hun nærede Frygt for hans Liv, men fordi hun vidste med sig selv, at hun i den sidste Tid ikke havde været imod ham, som hun burde. Hun skristede sin Synd for Margaret og fandt Trøst ved hendes Barm.

“Nu oprinder vor Rørgang,” sagde Margaret, “naar tænker du, Jde, den ender?”

“Det ved kun Herren,” svarede Jde med et sunklende Blik. “Men jeg har svoret en dyr Ed, Margaret, og den skal jeg holde, at mødes Knud og jeg nogen Tid igjen, og han ikke forkaster mig, vil jeg blive hans, mødes jeg end til at rømme og drage ud i den vide Verden med ham.”

“Det er en stor Ed, Jde,” svarede Margaret, “dog jeg ved, der staar et Skarlagens Hjerte under din Brystbug.”

“Jeg tænker,” svarede Jde og tørrede sine Taarer, “at i disse Tider er det stundom os Piger tjenligt at have Mandens Hjerte og Mod.”

Det vilde have været gavnligt for Margaret, havde hun ofte kunnet vejle Tanke med Jde; men fra nu af saa de ikke hinanden i lang Tid. Margaret vendte tilbage til sin tungsinde Moder og sin aandelige Formynder, Broder Bigand, der hilbede dem begge dybere og dybere i sit papistiske Garn. De søgte Trøst i sine Bødsøvelser og sine Bønner, men disse naaede sjelden til Guds Trone; thi Jomfru Maria og en hel Hærskare af Helgener og Helgeninder opfangede dem paa Veien.

Fjerde Kapitel.—Aftenen før Slaget.

Saa Dage efter at Knud havde vendt sit Fædrenehjem Ryggen, gik som en Løbeild den Tidende

over hele Jylland, at den frygtede Søhane, Kristjern den Andens tro Tilhænger, Skipper Clement, var løben ind i Limfjorden med nogle Skibe. Følterne var en Skare Fetaitebrødre, vilde Karle, der blev førte af hans Staldbrødre i mange Eventyr, Jens Fiske, Oluf Rinte, Thomas og Hermand. De var dragne mod Aalborg, og Byen var falden i deres Hænder, da det uholdbare Slot, Peder Lykkes Len, havde overgivet sig uden Sværdslag.

Mange tillagde i det første Dieblis ikke dette Indfald stor Vigtighed; men det viste sig snart, at Grev Kristoffer i Clement havde valgt den rette Mand til at tænde Krigsluene i Jylland, baade fordi han var en sju, modig og erfaren Høvding, og fordi han var Vendelbo af Byrd, født i Aabø Sogn i Kjær Herred og kjendte sine Landsmænd og vidste at tage dem fra den rette Side. Heller ikke maa man af det tarvelige Navn Skipper lade sig vildelede til at tro, at Clement hidtil havde været en Mand af ringe Vigtighed. Vistnok var han en raa Søhane og havde, ligesom de andre Eventyrere af samme Slags, Claus Rnyphof, Martin Pechlin, Brun van Göttingen og flere, leilighedsvis fundet sit Livsophold ved Sørvæveri og været fredelige Handelsfarere, særlig Lybellerne, en haard Svøbe. Han skildte kun sin bedre Dykte, at han ikke ligesom hine var bleven fangen og havde maattet lade sit Hoved falde for Øfken. Han havde dog for nogle Aar siden været i Frederik den Førstes Tjeneste som Under-Admiral, og endnu Aaret i Forveien havde Kong Guste, som den svenske Konge, Gustav Basa, kaldtes, da Clement laa med nogle Skibe ved Gøtaelv, indlagt sig i Underhandlinger med ham for at vinde den navnkundige Søhelt for sin Tjeneste, var Clement end, ligesom Landsknecht-Oversterne til Lands, kun en Leiesvend paa Søen, havde han dog været i Forbindelse med den trofaste Søren Norby og var, naar det kom til Stykke, sin gamle Herre, Kong Kristjern, hengiven. Som Clement havde været med paa Kongens uheldige Tog til Norge, der endte med hans Fangenskab, saaledes har fikket Marfagen til, at den utrættelige Søhane viste sig i Farvandet ved Gøtaelv, været der, at han alt da havde Kundskab om Grev Kristoffers Planer til Kong Kristjerns Udrielse.

Vendelboerne var djærve, frivindede Folk, der kun uvilligt bar Adelsens Nag paa sin Nakke, og fra hvem hidtil ethvert Dyrer i Jylland var udgaaet. De trængte kun til en Fører for at rejse sig, og da han nu meldte sig, flokkedes de jublende om ham. Det blev en Bøndefrig i vildeste Stil, og Clement indfriele ærligt sit Løfte til sine Landsmænd om at ødelægge Herregaardene, fri dem fra Adelsens Tyranni og gjøre de fornemste Bønder til Lensmænd. Dog syntes Rov og Brand at have været hans vigtigste Niemed; thi det varede ikke længe, inden Klarupgaard, Segestorp, Boergaard og Birkelse var gaaede op i Luer, hvilket dog kun var en ringe Forsmag paa det, der skulde komme. Nogle og tyve Herregaarde blev i denne Feide hærjede, og enhver, der ikke vilde hylde Kong Kristjern, var Dødsens. Ikke des mindre sluttede enkelte Adelsmænd sig til Clement; men det var naturligvis kun Folk, der intet havde at tabe og som haabede at fiske i rørt Vand og under et nyt Regimente at komme til Ære og Anseelse.

Den ydste Adels mente med Grund, at af den Slags Regimente, som Skipper Clement udøvede, kunde ikke komme noget godt, og dens Medlemmer var desuden djærve, modige Mænd af et ikke mindre seigt Stof end de ydste Bønder, rede til at ofre Livet for sine Privilegier. Nu var det ikke alene

de unge Mænd, der greb Sværdet, ogsaa de gamle tilbød sig, da det gjaldt i Hast at samle en mandtært Skare og kvæle Bøndereisningen i Fødselen.

Ogsaa Hr. Mogens Løvenbalk sølte sig pligtig til at gribe Sværdet, glemte Alder og Skrøbelighed og drog ud i Blæde og Staal, fulgt af tyve velrustede Svende. Dog efterlod han nogle væbnede Karle paa Tjele under Jesper Gaardfogeds Kommando, men overdrog den egentlig Myndighed paa Gaarden til Broder Bigand og overgav Genete og hendes Datter i hans Varetægt. Heller ikke Kristoffer Kruse og hans Broder Thomas holdt sig tilbage. Alle drog til Hobro, hvor de stødte til den Hær, der fra alle Sider havde samlet sig i Aarhus og nu under Anførsel af Erik Banner og Holger Rosenkrantz drog mod Aalborg. Jøtt Globæk havde sluttet sig til dem med en liden Deling hvervede Ryttere; men i et og alt udgjorde den hele Hær kun tolv Hundrede Mand, Halvdelen Rytteri, Halvdelen Fodfolk.

Sankt Hedevigs Dag, den 15de Oktober, om Aftenen naaede den adelige Hær Landsbyen Svenstrup, som ligger en Mil søndenfor Aalborg paa begge Sider af Østeraa. Her vilde Anførerne holde Rast for at overbeie, hvorledes Angrebet paa Aalborg skulde føres. Vistnok var nu tolv hundrede Mand ingen stor Hær, men den var dog stor nok til at overfylde en Landsby. Skulde Mennektene havde Tag over Hovedet, maattet det blive snævert for Byens Beboere, og for at kun en Part af Hestene kunde nyde Staldens Lunhed, maatte Bondens Hesten og Kvæg vige Paaften. Det hjalp imidlertid, at Svenstrup Bønder, kjønt ikke i nogen god Hensigt havde gjort Plads for den adelige Hær. Næsten alle vaabensføre Mænd var allerede dragne til Aalborg, hvor de under Clements Anførsel smagte Magtens Sødme og svelgede i Borgerkrigens Rædsler og Orgier. Altsaa fandt de adelige mest kun Oldinge, Børn og hylende Kvinder i Byen; og da de nok kunde gjætte, hvor de vaabensføre Mænd var, saa gjorde de ikke mange Omstændigheder med Svenstrup Bønders Giendelse. Mangt et Ungnød maatte lade sit Liv og alt Hjerkræet rulle Hals for at skaffe de sultne og trætte Krigere et varmt Maaltid. I øvrigt maatte selv de fornemste tage tiltalte med simpelt Kvarter, da der ikke engang fandtes en Prestegaard i Byen. Ingen kom af Klæderne den Nat, som for mange blev den sidste i dette Liv. Kun saa af dem nærede nogen Frygt for, hvad den Dag imorgen vilde bringe; thi saa overmodige var de alle, og saa lidet tænkte de sig Muligheden af, at Bønderne vilde vove at angribe, at de ikke engang iagttog den simple Forsigtighedsregel at udstille Vagtposter paa de nordlige Høider.

I den største Bøndegaards rummelige Kjøkken, der tillige var Bondens Dagligstue, sad Anførerne og nogle af de mest ansete Adelsmænd efter endt Maaltid omkring Ildstedet, hvor et stort Baal blusede. Det var en klog og fugtig Aften, og den stadig vedligeholdte Ild oplivede ikke alene de tætte Rytters sine Lemmer, men oplyste tillige med sin muntre Flamme det mørke, sodede Rum, i hvilket de opholdt sig. Det røde Skjær faldt paa Krigerens skjægede Ansigter og deres brogede Dragter, og naar Ilden blusede op og Lyset trængte ind i de mørkeste Kroge, blinkede derfra de gode Mænds Brystharnister og Vaaben, som de for at nyde Hvilet fuldstændig havde taget af og hængt langs Væggene.

(Mere).

Paaskekys.

(Af Karla Rønne.)

For et Par Dage siden var der kommet Brev til Ingeniør Sterner fra hans Onkel, Patron Stensson i Staane, at han med Glæde modtog sin nygifte Søstersøns Indbydelse til Paaskehjælgen.

"Jeg glæder mig rigtig til at se din fortryllende lille Hustru," skrev Onkel Sven. "Paa denne Tid af Aaret har jeg lettest for at komme fra, og derfor har jeg tænkt at reise til eder i Paasken og give min nye, ubekjendte Slægtning et smeldende Paaskekys".

"Han farer da vel ikke paa mig nede paa Stationen og kysser mig, saa alle ser paa det?" spurgte lille Fru Vivi forfærdet.

"Jo, det gjør han vist," svarede hendes Mand med et beundrende Blik. "Det maa du være belabet paa."

Ja, Onkel Sven var velkommen hos det unge Vægtpar. Det var jo ham, som havde hjulpet Arthur frem med Studeringerne. Desuden var han Ungkarl og rig Godseier, og Arthur og hans Søskende var hans nærmeste Arvinger. Men Onkel Sven var jo ikke saa svært gammel, bare femti Aar, saa det kunde jo hændes, at han endnu fandt paa at gifte sig.

Der blev travlt i de Unges Hjem for at faa alt i Orden til Onkelens Ankomst. Den unge Frue forstod sig ikke det mindste paa Husboldningen og gik bare og var i Veien overalt. Det mest Arbejde kom derfor til at hvile paa Tante Ellen, som var flyttet med fra Vivos Hjem for at styre og stille for de Nygifte, indtil lille Fru Vivi havde lært at sætte sig ind i sine Pligter.

Ellen Båat var en høi, blond Dame med smukke blaa Øine, som øste sig et vemodigt Udtryk. Hendes Bevægelser var rolige og graciøse, og Stemmen var blød og dyb. Det var sjelden, man saa hende smile; men hendes Liv havde heller ikke været rigt paa Glæde, snarere det modsatte. Tidlig blev hun forældreløs, og da hun var fattig og uden Midler til at fortsætte sin Uddannelse, blev hun afhængig af sine ældre Søskende. Hun var snart hos den ene, snart hos den anden, indtil hun i Sertenaarsalderen fik et stadigt Tilhold i sin ældste gifte Søsters Hus. Her havde hun i mange Aar været "Alt og Jægtning", passet og undervist Børnene, gaaet i Huset og været Søsteren til Hjælp med alting. Da den nittenaarige Vivi gifte sig, fulgte Ellen med for i det nye Hjem at fortsætte sin lidet paaagtede Livsgjerning.

Patron Stensson havde med Vilje ikke nævnt Tiden for sin Ankomst. Det var hans Mening at overraske de to unge og tage Paaskekysset fra Fru Vivi, før hun rigtig fik summet sig. Lænk, hvor forstrækket hun skulde blive,—og saa Arthurs Forbauselse, naar han stod paa Tærskelen!

Men Villahylen, hvor Arthur boede, laa nærmere den sødre Station end Centralen. End om han steg af paa Søder?

Som sagt, saa gjort! En Droste førte snart efter Patron Stensson ud til Villahylen. Han lod Vognen stanse ved et Gadehjørne og begav sig tilfods til Ingeniør Sterners Villa. Saa stille og lydløst som muligt listede Patronen sig op Trapperne, aabnede forsigtig Entredøren og steg ind. Døren til Salonen stod aaben. Forsigtig kastede han et Blik ind i Værelset. Borte ved Vinduet stod en kvindelig Skikkelse og stelte med Blomsterne.

"Naturligvis den lille Fru", tænkte Patronen. Ypperligt! Nu havde han den bedste Anledning til at tage det Kys, han havde lovet.

Det bløde Teppe dæmpede aldeles Lyden af hans Trin, idet han listede sig hen til Vinduet. Nu lagde han begge fine lubne Hænder over Damens Øine, og inderlig fornøjet over, at hans lille Puds var lykkedes saa godt, raabte han: "Gjæt, hvem det er!"

Forgjæves søgte Damen at frigjøre sig. Patronen trykker sine stjægede Læber mod hendes Mund og jubler paa sin brede Staanske Dialekt: "Ha—ha—ha! Der har du Paaskekysset, som jeg lovede dig!—Men hvor har vi Art..?" Han afbrød med en Gang Kunde dette være Fru Vivi? Arthur havde jo frettet lange Udgydelser om sin Hustrus Skjønhed og søfsidste Skikkelse. Denne Dame mindebe mere om en Juno, og hun saa ud, som om hun havde traadt sine Børnesko.

Han maatte have gaaet feil—galt Husnummer... Han blev rent betuttet og sølte sig flau og forlegen som en Skolegut.

"Undskyld... er ikke Ingeniør Sterner...?" stammede han blussende rødt. Han saa saa ubestribelig ulykkelig og generet ud, at Ellen tilfaldt brast ud i en hjertelig latter.

Patronen kæmpede forgjæves for at gjenvinde Fatningen — og gjorde en Mængde Undskyldninger, medens han forsøgte at forklare Sagen.

"Hm... troede, det var min Slægtning, lille Fru Sterner... hm... vilde give hende et Paaskekys..."

"Na, da er det vist Patron Stensson?" Ellen forsøgte, saa godt hun kunde, at hjælpe ham ud af Forlegenheden. "Arthur og Vivi er gaaet til Stationen for at møde Dem! Men der tror jeg, vi har dem!"

Dg saa blev der Spørgsmaal og Forklaringer og Spøg og latter uden Ende, da Onkel Sven fortalte sit Eventyr, og at det faldt sig saa, at det blev Tante Ellen, som fik Paaskekysset istedenfor Vivi. —

Onkel Sven har nu i flere Dage været Gjest i sin Næbss Hus, og han befinder sig overmaade vel der.

Han har altid længtet efter Familjelivets Lykke, men aldrig havt let for at

stifte Bekjendtskab med Kvinder, og de, han har kjendt, har ikke rigtig behaget ham.

Men da han saa Tante Ellen gaa der saa stille og venlig og sørge for, at alle havde det godt,—naar han hørte hendes bløde, dybe Stemme og saa ind i hendes vakre Øine, paakom der ham en underlig Følelse af Længsel efter en Hustru, der kunde gjøre hans triste Ungkarls hjem lyst og koseligt og sprede Glæde og Lyk i de stille øde Værelser paa hans Gaard.

Ellen paa sin Side fandt snart ud, at den spøgfulde, muntre Patron Stensson var en prægtig Karakter og havde et Hjerte godt som Guld, og efter disse gjenfaldige Opdagelser varede det ikke længe, før de fandt hinanden.

Den første Søndag efter Paaske satte Onkel Sven den gyldne Ring paa Tante Ellens Finger og trykkede Forlovelseskysset paa hendes Læber.

Blev kvit sine Benge. Hr. C. C. Padker, Statte-Opkræver i Los Angeles, Cal., siger, at han lagde ud \$3,000 for Læger og Mediciner til ingen Nytte. Han led af kronisk Dagspepsi og anden Mavesygdom, og det tog akkurat to Flasker Kuriko til at helbrede ham. Mange har givet ud hele Formuer i forgjæves Forsøg paa at gjenvinde Helbredden, førend de begyndte at bruge Dr. Peter's Kuriko. Sidenefter har de undret sig over, hvorfor de ikke tog sin Tilflugt til denne forud. Den er ikke en Apokryfer-Medicin, men sælges til Forbrugerne gennem Lokalagenter eller direkte fra Fabrikanten. Skriv Dr. Peter Fahrney, 112—114 S. Hogue Ave., Chicago, Ill.

Et storartet Tilbud

"Kvinden og Hjemmet" og "Vort Bibliothek", der nu er i sin 15de Aarg. og udkommer med 40 store Sider i et Dplag af 72, 100 Exemplarer hver Maaned, er det eneste Kvindeblad i vort Sprog i Landet. Dets Indhold er til Glæde, Opmuntring og Lærdom for hele Familien; især ved Siden af velvillig indsendte Bidrag har Bladets Redaktør, Mrs. Ida Hanson, sikret sig gode Medarbejdere. Subskriptionen er 50c pr. Aar. For end yderligere at forsøge vor Læsefreds gjør vi nu "Amerika's" Læsere følgende udmærkede Tilbud:

For 25c i Primærter, indsendt med dette Juni, vil vi levere eder "Kvinden og Hjemmet" og "Vort Bibliothek" et Aar og desuden "Kvinden og Hjemmet's" Naaleudstyr, bestaaende af 100 sorterede Synaale, 14 sorterede Stoppenaale og en Trænaal. Prøvenummer frit. Skriv strax til

"Kvinden og Hjemmet", Cedar Rapids, Iowa.

Dr. J. L. URHEIM

Bolig: 933 W. Division St., Chicago. Romortid: Til 9 Form., 1-2 og 6-8 Eftermiddag. Besøgende Læge ved Cook County Hospital. Specialitet: Kroniske Sygdomme.

En Bog
for de tusinde Hjem.

Illustreret Kirkehistorie

ved

H. G. Heggveit.

Gjennemført af

Biskop A. Chr. Bang.

Med 280 større og mindre Billeder.

Bogens Indhold beles i følgende Hovedssnit:

Oldkirken. Indledning. — Den apostoliske Tid.—De indre Forholde.

—A. istensforfølgelses Tid.—De indre Forholde. Fra Side 1 til 346.

Middelalderen. Missionen og Folkekirkerne.—De indre Forholde. —Den frie Pavekirke.—De indre Forholde. Fra Side 346 til 592.

Den nyere Tid. Reformationstiden: Den lutheriske Kirkes Gru: dlæggelse.—De indre Forholde.

—Den reformerte Kirke.—Pavekirken.—Rettroenhedens Tid: Den lutheriske Kirke.—De indre Forholde.

—Andre Kirkesamfund. — Pietismens Tid: Den lutheriske Kirke. — De indre Forholde. — Andre Kirkesamfund.—Nationalismens Tid:

Den lutheriske Kirke.—De indre Forholde.—Andre Kirkesamfund.—Vort Aarhundrede. Fra Side 592 til 815.

Heggveits Kirkehistorie har her i Landet søt kostet \$5 50. I Norge koster den 16½ Kroner, det vil sige \$4 46. Den kan faaes indbunden i halvt Skindbind, Skindryg og Hjørner, med Bogens Titel i Guld for

\$2.75.

Indbunden i halv Marocco og med Guldsnit

\$3.25.

Begge portobetalt. Skriv til

Amerika Pub. Co.
Madison, Wis.